

Midfaste – 2. tekstrække

Nygårdskirken 15. marts 2026, kl. 14

Tekst: Johannesevangeliet 6,24-35

Salmer: 31; 476; 457; 860; 192, v.7; 11

Kristus, tak for dit nærvær i ord, i vin og brød. Amen.

Hvad *lever* vi af? Vi *overlever* på mad, vand, hvile og varme. Men *leve* kan vi ikke uden *hinanden*! I kender til at spise alene og ved, at ensomhed, savn og smerte kan kvæle appetitten. Mad skal deles. Livet skal deles. Efter 1. verdenskrig kom mange spædbørn i England på *børnehjem*; deres fædre var dræbt i krigen og mødrene ikke kunne klare familien alene. På et totalt overbelagt børnehjem med stor mangel på ansatte, var der mange børn, der *døde*. De var *ikke* syge, de fik masser af mad, hygiejnen var fin. Og flest dødsfald var der blandt de børn, der sov *længst* væk fra døren. Hvad *døde* de små af? Man observerede og opdagede, at om natten, når rengøringskonen var færdig på stuen, gå kiggede hun lige ned i de vugger hun gik forbi, inden hun gik ud af døren – hun strøg en kind, puttede et tæppe på plads, hviskede lidt beroligende ... Ubetydeligheder? Nej, hun reddede børns liv: De

Midfaste – 2. tekstrække

børn, som hun *ikke* kunne nå, døde af mangel på nærhed. Hvad *lever* vi af? Vi lever af den *nærhed*, vi ikke *selv* kan tage, men som *andre* vil dele med os! Derfor *lider* vi sådan, når dem vi *stoler* på, *forlader* os - svigter, dør. Det er livsfarligt at savne nærhed! Vi lever af en blød favn, bløde ord til trøst, en blød hånd, der er til at stole på. Og selv om man *overlever* på børnehjem, i flygtningelejre og krigszoner – så *forkrøbles sjælen*; svigtede børn kan blive livsfarlige og ødelægge sig selv og andre med misbrug og vold for at hævne deres tab. Vi kan blive så *hårde*, når livet er hårdt. Vi kan blive så *onde*, når vi har ondt. Når den indre smerte er stor, bliver vi lette ofre for hurtig bedøvelse, tomme kalorier, smarte løgne og djævelsk underholdning. Vi hører i dag, hvordan mennesker *ledte* efter Jesus; han havde givet dem noget *vigtigt*. De ville have *mere*! Jesus havde mættet 5000 med to fisk og fem brød. Det var jo et magisk *quickfix*: Alverdens problemer løst i en håndvending! De ville have *mere*! Det fik de *ikke* – for Jesus vil give os det, vi savner *ikke* for at *overleve*, men for at *leve*. Jesus giver os det *bløde* – det, der ser så småt og ubetydeligt ud, at vi overser at det er *livgivende*. Jesus tilbyder

Midfaste – 2. tekstrække

det, vi *ikke* selv kan *tage* – en *nær relation* til ham og til hinanden. *Hvad skal vi gøre for at få det, du har?* spurgte de Jesus – underforstået: *Vi vil gøre hvad som helst for at komme hurtigt ovenpå!* Det handler ikke om at *gøre*, sagde Jesus: I skal *tro*! I skal vove at åbne jer i *tillid* til at det gode *findes*, selv om smerten er hård lige nu. I skal *dele* både mad og varme og tryghed, så ingen savner. I skal tro, at *Gud* kan kalde kærligheden frem igen på trods af krig og had. I skal lytte, når Gud hvisker tilgivelse ind i jeres sjæl, puster på den ømme stolthed og læger værdiløshedens sår. Gud er nær; Gud er blød mod os for at vi skal være bløde mod hinanden. Kun sådan får fred og glæde nye kræfter, kun sådan lykkes *vi* med at åbne trygge fællesskaber og styrke hinandens livsmod og menneskeværd. Gud arbejder blødt og blidt med bittesmå tegn: Når vi selv bliver stille og små, kan vi se livskraften i en lille oblat og et par dråber druesaft – dét kan man ikke *overleve* fysisk på, men det åbner *livets* vej lige ind i Guds hjerte for os i al evighed! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*